

Scouting in Zuid Sleeswijk

[Sydslesvig – Südschleswig]

Langs de Duitse Noordzeekust, tussen de Nederlandse en de Deense grens, lagen eens de Staatjes Oost-Friesland, Oldenburg, Holstein en Sleeswijk. Zij behoorden tot het Duitse Keizerrijk en waren door de Keizer in Leen gegeven aan diverse adellijke families, die ze al gauw als hun eigendom beschouwden. In 1460 werd de Groothertog van Oldenburg uitgenodigd de Deense Troon te bestijgen en werd hij Christiaan I, Koning van Denemarken (1426-1481). Het gevolg hiervan was dat Sleeswijk en Holstein ook van uit Kopenhagen werden geregeerd en op de duur min of meer als Deens gebied werden beschouwd.

In 1864 verlangde het zich door annexaties steeds uitbreidende Koninkrijk Pruisen dat Holstein en Sleeswijk aan Pruisen zouden worden overgedragen. Toen Denemarken weigerde hieraan te voldoen vielen Pruisische en Oostenrijkse strijdkrachten het land binnen. Denemarken verloor de oorlog. Holstein werd Oostenrijks en Sleeswijk Pruisisch gebied. Maar reeds in 1866 kregen de veroveraars ruzie over de buit en kwam het tot een oorlog tussen Oostenrijk en Pruisen. Pruisen won en lijfde ook Holstein in. Holstein had een Duitssprekende bevolking, Sleeswijk of beter Schleswig (Duits) of Slesvig (Deens) had een gemengde bevolking van Duits- en Deenssprekenden. De laatsten werden geacht zich nu Duitsers te voelen. Het in het openbaar spreken van het Deens werd verboden, kranten dienden in het Duits te verschijnen. Ook het onderwijs werd verder in het Duits gegeven en als kinderen op school Deens spraken werden zij en hun ouders gestraft. De Denen bleven zich echter met Denemarken verbonden voelen. In de loop der tijden werden zij in hun taal gebruik wat vrijer gelaten.

NS = Noord Sleeswijk.

SS = Zuid Sleeswijk.

- 1) Oude grens tussen Sleeswijk en Holstein.
- 2) Grens tussen Denemarken en Duitsland (Pruisen) tot 1864.
- 3) Grens tussen Denemarken en Duitsland van 1864 tot 1922.
- 4) Grens van 1920 tot heden.

SCOUTING

In 1909 ontstonden in Denemarken twee Scoutingorganisaties. Det Danske Spejderkorps en de KFUM Spejderne i Danmark. Als in zo vele landen, in de begin periode, waren ook meisjes lid van deze verenigingen doch na verloop van tijd werd voor hen opgericht en in 1919 ontstond ook het KFUK-Spejderne i Danmark. (KFUM = Kristliga

Føreningen av Unga Män en KFUK = Kristliga Føreningen av Unag Kvinnor te vergelijken met de Nederlandse CJMV en CJVV).

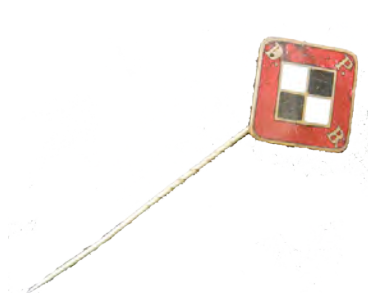
De Deenssprekende Duitse staatsburgers in Schleswig-Slesvig, die de ontwikkelingen in Denemarken op de voet volgden, moet ook dit opgevallen zijn en in Flensburg-Flensburg werd door vijf Deenssprekende jongens de eerste patrouille gevormd. Maar de grote doorbraak kwam in mei 1919, nadat op 11 november 1918 de Eerste Wereldoorlog was beëindigd. In Flensburg arriveerde het SS AEGIR. Aan boord bevonden zich ook Deense Scouts en hun activiteiten en demonstraties maakten de Flensborger jongens enthousiast voor Scouting. Det Danske Spejderkorps (DDS) hield daarop een bijeenkomst in Flensburg. Daarnaast nam een groot aantal jongens deel aan een kamp van de KFUM of Groene Padvinders in Denemarken. Door een Christelijke school wordt op 10 augustus 1919 de Eerste Flensburger Troep opgericht als onderdeel van de Deense KFUM en derhalve in groen shirt. In de winter van 1919-1920 sloten velen zich aan. Een eigen blad VÆR BEREDT verscheen. Pastor Moos, een Scout uit Odense, vestigde zich in Flensburg en werd een grote stimulator van de verdere ontwikkelingen.

Een groene padvindster

Maar 1920 was voor Sleeswijk een spannend jaar. De Eerste Wereldoorlog (1914 -1918) was door Duitsland verloren en het Duitse Keizerrijk was vervangen door de Weimar Republiek. De nieuwe Duitse regering kwam met de Deense regering overeen dat er in Sleeswijk [Schleswig-Slesvig] een referendum zou worden gehouden waarbij de bevolking zou mogen beslissen of men bij Duitsland wilde blijven of naar Denemarken zou terugkeren. Het was een duidelijke zaak waar de voorkeur van de Deenssprekenden lag. De Deenssprekende Scouts hadden altijd al de Deense nationale vlag, de Dannebrog, (Wit Kruis op Rood Veld) gebruikt en voor en tijdens het referendum van 1920 was deze vlag overal te zien. De uitkomst was dat het Noordelijk deel van de regio met zijn overgrote Deense meerderheid koos voor terugkeer naar Denemarken terwijl in het zuidelijk deel de overgrote meerderheid van de Duitssprekenden koos voor Duitsland.

Sleeswijk werd daarop gesplitst in Nordslesvig, dat (met een Duitssprekende minderheid) een provincie werd van Denemarken en Südschleswig dat, met een behoorlijke Deenssprekende minderheid, tot Duitsland bleef behoren. De Duits - Deense grens lag juist ten noorden van Flensborg dat Duits bleef. In Nordslevig kreeg de Duitse minderheid een bijzonder status, ook al werden zij Deense staatsburgers. In Südsleswig bleven de Deenssprekenden Duitse staatsburgers, maar nu ook met een speciale status. Die status hield o.a. in dat onderwijs in het Deens werd gegeven, men vrij was om Deens te spreken en Deens talige kranten te publiceren. Deense verenigingen werden gehandhaafd. Zo bleven zij spreken over Sydslevig.

Deutscher Pfadfinder Bund

De Scouting groepen in Nordslesvig werden nu officieel opgenomen in de Deense organisaties. Maar tijdens de 2e Internationale Conferentie van de Wereldbeweging (Parijs, 29-30/07/1922) was reeds vastgelegd dat Nationale Scouting Organisaties geen groepen mochten toelaten die niet in het land zelf actief waren. Flensborger Schoolgroepen en de overige groepen in Sydslesvig, die zich bij hen hadden aangesloten, moesten dan ook op 6 december 1922 de Deense KFUM verlaten. Nu was ook in Duitsland reeds in 1910 de DPB of Deutscher Pfadfinder Bund tot stand gekomen en het zou dus logisch zijn geweest indien de Sleeswijkse troepen zich hierbij hadden aangesloten. Hoewel men nu moest accepteren dat men Duits staatsburger was weigerde men dit. Er werd een zelfstandige vereniging opgericht onder de naam FLENSBORG DRENGEN SPEJDERE (Flensborg Boy Scouts). Want men wenste toch zeer bewust de Deens sprekende jongens bijeen te houden op 'nationaal christelijke grondslag' en 'beschikbaar te zijn voor hele Deenssprekende bevolking'. Men bleef de Deense vlag, de Dannebrog, gebruiken, de voertaal bleef Deens (wat trouwens voor de gehele Deenssprekende bevolking gold) Het blauwe shirt met de gele halsdoek werd ingevoerd. Het Ravenvaandel wordt aangeboden. In Vikingtijden was dit vaandel het verzamelpunt voor de Vikingen geweest waaromheen men zich in tijden van nood schaarde.

Op 4 juli 1923 verenigden de in Zuid Sleeswijk opererende Deenssprekende groepen zich in Det Dansk Spejderkorps Flensborg. Als laatste sloten de Flensborg Drengenspejdere (Dreng = Jongen) zich aan op 30 oktober 1924. Op 9 september 1929 werden, als bijzondere onderdelen, de Pigespejdere in DSK Flensborg opgenomen. De eerste Pigespejder Trøp (Pigespejder = Padvindster of Gids.) was reeds op 18 april 1921 opgericht. Hierdoor ontstond een gemengde organisatie. Op 28 september 1932 trad de laatste KFUM-Spejdertrøp toe tot DSK Flensborg. Inmiddels waren er in heel Sydslevig vele groepen ontstaan en besloot men tot een naamsverandering en zo ontstond op 27 februari 1932 Det Dansk Spejderkorps Sydslesvig. DDSS.

Ook nu Sleeswijk definitief in twee delen was gesplitst bleven de banden met de Det Danske Spejderkorps en de KFUM Spejdere in Danmark bestaan. Het DDSS gebruikte de Deense handboeken en leiders namen deel aan de Deense leiderstraining en Gilwellcursussen. Toen in 1924 de Tweede Wereldjamboree gehouden werd in Ermelunden bij Kopenhagen waren de Sydslevigers aanwezig als onderdeel van het Deense Contingent. (Zoals ook op de daaropvolgende Wereldjamborees.) Als op 16 mei van datzelfde jaar de populaire Koning Christiaan X (1870-1947) een officieel bezoek

brengt aan Padborg, net over de grens vlak ten noorden van Flensburg, stromen de Deenssprekenden de grens over en onder hen een grote delegatie Scouts.

In januari 1933 werd Adolf Hitler Rijkskanselier in Berlijn en daarna namen de Nazi's de macht over in Duitsland. Wie niet voor ze was, was tegen ze en moest uitgeroeid worden. Op 21 juni 1933 verboden en ontbonden de Nazi's het Duitse Scouting. De Scouts werden geacht toe te treden tot de Hitler Jugend (HJ) of de Bund Deutscher Mädel (BDM). Dit gold echter niet voor Det Dansk Spejderkorps, Sydslesvig. DDSS. De Nazi's wilden de bijzonder status van de Deense minderheid in Zuid Sleeswijk niet aantasten om te voorkomen dat de Duitse minderheid in Noord Sleeswijk de overeenkomstige status zou verliezen. 1)

In 1936 werd de HJ-Wet van kracht. Iedere Duitse jongen was nu verplicht lid te worden van de Hitler Jugend en ieder Duits meisje diende toe te treden tot de Bund Deutscher Mädel toe te treden. Een soort dienstplicht waaraan men zich moeilijk kon onttrekken, vooral niet als men na de school verder wilde studeren of een goede baan wenste te vinden. Opnieuw gold deze 'HJ plicht' niet voor de Deenssprekenden in Sydslesvig. De leiding van Det Dansk Spejderkorps, Sydslesvig. DDSS werd naar Berlijn ontboden en kreeg de mededeling dat de jeugd van de Deense minderheid in Zuid Sleeswijk hun 'verplichte HJ en BDM tijd' mochten uitdienen in de DDSS, waardoor zij verschoond bleven van de Nazi indoctrinatie. Aan dienst in de, eveneens verplichte Deutsche Arbeitsdienst viel echter niet te ontkomen, zo min als daarna aan de dienst in de Wehrmacht of Kriegsmarine. Zo was Sydslesvig het enige gebied in Nazi-Duitsland waar nog Scouts in uniform rond liepen en bovendien zeer actief waren.

Terwijl in 1933 in de nabijgelegen 'rode' havenstad Hamburg de Nazi's met moeite 5% van de stemmen hadden behaald, lag dit op het merendeel agrarische platteland van Schleswig-Holstein anders. Hier waren onder de Duitsers de Nazi's in de meerderheid en het zal ze niet bevallen hebben dat de Deenssprekenden, tenslotte ook Duitse staatsburgers, zich in het geheel niets aangetrokken voelden tot hun ideeën. Dat er zelfs nog Scouts mochten bestaan en dat nog wel met toestemming van de hoogste partijleiding. Het kwam dan ook vaak tot vechtpartijen tussen leden van de DDSS en de Hitler Jugend, die de Deense Duitsers uitscholden voor 'Speckdänen' of 'Deense Zwijnen'.

Wat ze ook niet beviel was dat, toen Koning Christiaan X (1870-1947) van 13 tot 18 mei 1937 zijn regeringsjubileum vierde, vele Deenssprekenden de grens overtrokken om aan de festiviteiten deel te nemen. Ook DDSS Scouts zonden een delegatie naar Kopenhagen.

Nazi Duitsland viel Polen binnen op 1 september 1939 en zo begon de Tweede Wereldoorlog (1939-1945.) Ook de Deenssprekenden moesten in het Duitse leger dienen. Van de Scouts sneuvelden er 46 meestal geboren tussen 1910 en 1925 doch de meesten tussen 1920 en 1925. Eenendertig hiervan vielen in Rusland. Scouting werd voorgezet, er werden zelfs nog zomerkampen gehouden. Toch waren er ook wel moeilijkheden.

"De autoriteiten en de Nazi's waren één en dezelfde. We mochten ze niet en zij mochten ons niet. Iedereen van 17 jaar en ouder was verplicht deel te nemen aan luchtbescherming training. We vermeden het. Niet omdat we niet iets wilden leren op dit gebied. Maar omdat de meeste tijd werd besteed aan Nazi indoctrinatie en de verheerlijking van Hitler. In het begin spijbelden wij. Maar op een dag werd ik ontboden op het Partijbureau en ik ging. Het begon er mee dat ik een grove reprimande kreeg omdat ik verzuimde de Duitse Groet te brengen. (Rechter gestrekte arm met de vingers opgeheven tot oog hoogte onder het uitspreken van de woorden "Heil Hitler") Daarop volgden alle bedreigingen die je je maar kon bedenken omdat we de luchtbescherming training niet volgden. Eén van onze leiders had gezegd dat ik op geen enkele manier moest laten merken dat ik onder de indruk kwam van wat er ook gezegd werd. Mijn antwoord op wat de Duitser zei was mijn vraag: "Weet je wel tegen wie je het hebt?" De man keek verschrikt op, toen onzeker en er viel een stilte. Tot ik hem duidelijk maakte dat ik de Chief was van de Deense Scouts en dat ik permissie had van de Führer zelf om als zodanig op te treden. Een stuk papier voorzien van vele stempels en handtekeningen van het Deense luchtbeschermingcorps maakte het mogelijk hem er van te overtuigen dat wij, de DDSS, heel wel capabel waren om deze cursussen zelf te geven. Dankzij de tandarts Dr. Sass, een van de leidende Nazi's, kon ik de bijeenkomst verlaten met een document verklarende dat de Deense Scouts werd toegestaan hun eigen Luchtbeschermingstraining ter hand te nemen.

Diezelfde Dr Sass was voor de meesten van ons de tandarts en we hadden een soort verbond met hem gesloten. Dus was dit niet de eerste keer dat hij ons had geholpen. Maar door dit verbond moesten we in zijn tandartsstoel wel lijden onder zijn met de voet aangedreven tandartsboor, die hij gebruikte om elektriciteit te besparen."

"Op zeker dag kwam het tot een vechtpartij tussen een paar Scouts en wat jongens van de Hitler Jugend. De Hajotters waren ver in de meerderheid maar de Scouts gaven ze een goed pak slaag en tenslotte namen de Hajotters de benen. Maar er waren consequenties. Er werd melding van gemaakt en als Chief moest ik verschijnen bij de Gestapo. Ik wist niet dat de man die mij ondervroeg het hoofd was van de lokale Gestapo. Zijn naam was Hermannsen. In plaats van een verhoor hadden we een kort en niet onvriendelijk gesprek. Ik kreeg een waarschuwing en mij werd verteld dat dergelijke zotheden niet meer voor mochten voorkomen. Op weg naar buiten bracht hij me bij een andere Gestapo man die mij, zonder een woord te zeggen voorzag van visa voor verscheidene reizen naar Denemarken en een certificaat voor één reis naar Zweden. Men vraagt zich af hoe het met ons Scouts tijdens de oorlog gegaan zou zijn indien Kriminalrat Hermannsen niet de plaatselijke leider van de Gestapo was geweest. Na dit gesprek hadden we verder geen botsingen meer met de Nazi's, zelfs terwijl zij iedere mogelijk gelegenheid aangrepen om ons dwars te zitten. Ons recht Scout te zijn werd ons echter niet ontnomen."

"Twee Scouts, uiteraard in uniform, waren op zekere dag op weg naar een bijeenkomst toen uit een raam de inhoud van een toiletemmer over ze werd uitgestort. We wisten wie het deed maar konden niets ondernemen tegen een HJ Führer."

Intussen ging de oorlog door maar veel merkte men er in dit deel van Duitsland niet van. Wellicht zag men in de nacht de rood gekleurde lucht als Kiel werd gebombardeerd en in brand stond. Ook was er wel luchtalarm, maar dat betrof dan meestal overvliegende eskaders op weg naar doelen dieper in Duitsland.

Hoe deze Deenssprekende Duitse staatsburgers er tegenover stonden blijkt wel uit het volgende citaat:

"Het was een vreemd gevoel te weten dat onze 'vrienden' ons moesten bombarderen voordat onze grote wens voor vrede en een betere toekomst werkelijkheid kon worden."

Op 29 mei 1943 was het raak. De vliegtuigen trokken ditmaal niet over maar gooiden bommen op de haven van Flensburg. Hier lagen veel U-boten die hun oorspronkelijke basis Kiel hadden verlaten i.v.m. de vele bombardementen op deze haven. Maar er vielen ook bommen op de stad Flensburg. Een kleuterschool met Deenssprekende kinderen werd ook geraakt en er werden 23 kleuters gedood.

"De Scouts namen de taak op zich om ze ter aarde te dragen. Heden ten dage zou niemand dat werk aanvaard hebben. Het was geen leuke opdracht om de kisten van 23 kinderen over een lange afstand naar de begraafplaats te dragen. Maar het alternatief was een Nazi begrafenis met saluut schoten en Heil Hitler gebrul. De oudere Scouts begrepen wat we wilden en waarom en ze zeiden toe de kisten te zullen dragen. Het enige probleem was dat er niet zoveel oudere Scouts meer waren (de meesten waren in militaire dienst.) We konden slechts 4 kisten per keer dragen en de weg naar het massagraf was lang. Iedere kleine kist werd met zorg gedragen en voorzichtig neergezet. Om te voorkomen dat de rouwenden te lang zouden moeten wachten renden de jongens daarop terug om meer kisten op te halen. Ze huilden iedere keer als ze renden maar beheersten zich weer als ze een nieuwe kist ter hand name. We zullen het nooit vergeten."

De schuingedrukte citaten komen uit verslagen van de Deense padvindingsorganisatie. Ze zijn anoniem en uit het Deens vertaald.

In april 1945 rukte het Britse leger op door Noordwest Duitsland, bezette Bremen, Hamburg en Lübeck waar Field Marshall Montgomery later zijn hoofdkwartier vestigde. En zo naderden zij Südschlewig - Sydslesvig. Er zou echter haast niet gevochten worden. Op 29 april 1945 pleegde Adolf Hitler in zijn bunker in Berlijn zelfmoord. Kort daarvoor had hij Gross Admiral Karl Dönitz tot zijn opvolger benoemd. Deze bevond zich met het hoofdkwartier van de Kriegsmarine in Pløn bij Flensburg. Hij aanvaardde zijn taak als Staatshoofd op 1 mei 1945. Van het Gross Deutsche Reich was op dat moment niet veel meer over. Hem bleef niet anders over dan contact te zoeken met de Geallieerden en de onvoorwaardelijke overgave te ondertekenen. Op 8 mei 1945 's morgens om 08:00 uur eindigde in Europa de Tweede Wereldoorlog. (Dönitz en zijn regering werden op 23 mei bij Flensburg gevangen genomen. Hij werd overgebracht naar Luxemburg en daar gevoegd bij de andere Nazi-kopstukken die in 1946 in Neurenberg zouden terechtstaan.)

Met de opdracht Sydslevig te bezetten en Denemarken te bevrijden, rukten de Britten op 8 mei op naar het noorden. Tegenstand was er niet meer maar de Deenssprekenden begroetten de soldaten als Bevrijders.

Het is niet duidelijk of de Deenssprekenden (en vele Denen met hen) wellicht hoopten op een nieuw referendum met als resultaat een terugkeer naar Denemarken. De Geallieerden dachten er echter niet over zo'n referendum te houden. Toen de Britten arriveerden was er natuurlijk geen Nazi-uniform meer te bekennen. Alle formaties, inclusief de HJ en de BDM hadden zich in het niets opgelost. Onder de Britse militairen bevonden zich vele Scouts en Oud-Scouts. In de bevrijde landen als Frankrijk, België en Nederland waren zij er aan gewoon geraakt om, waar zij arriveerden, Scouts in uniform te zien. Daardoor vonden zij het wellicht niet opvallend dat zij Deenssprekende jongens en meisjes in Scoutinguniform aantroffen, die hen hartelijk begroetten. Toen op 19 mei Flensburg nog werd getroffen door een grote ramp doordat een omvangrijk Duits munitiedepot in het havengebied in de lucht vloog kwamen ook de Scouts in uniform in actie om getroffenen te helpen en de Britten vonden dit heel gewoon.

Het werd echter spoedig duidelijk dat het Britse Militair Gezag alle bewoners van Sydslevig wel degelijk beschouwde als Duitse staatsburgers, onverschillig welke taal zij spraken. Zo werd de leider van Det Dansk Spejderkorps, Sydslevig, DDSS in het najaar van 1945 ontboden op het Bureau van het Britse Militaire Gezag waar men hem vertelde dat niet alleen het algemene uniform verbod ook voor zijn beweging gold maar dat bovendien zijn organisatie verboden werd en alle activiteiten gestaakt dienden te worden. Dit kwam hard aan. Men had zich weten te handhaven onder het Nazi-bewind en dan komen de Britten, uit het geboorteland van Scouting, uit een bevriend Scouting land, en verbieden de Scouts.

Aan het Militair Gezag waren ook Deense officieren toegevoegd als verbindingsmensen. De DDSS leiding nam contact op met één hunner, Captain Farver. Deze was een Deense leider, uit Åbernrå. Hij arrangeerde een gesprek met Major Ray van het Britse Militair Gezag. Ook deze was eens padvinder. Na een gesprek reden de twee officieren en twee DDSS leiders naar Kiel waar het regionale hoofdkwartier van het MG was gevestigd. Ze werden ontvangen en spraken met Colonel Orff. Deze hoorde ze 20 minuten aan, bood eten en drinken aan en pakte vervolgens de telefoon en nam contact op met het Gezag in Flensburg. Weer terug in Flensburg kreeg de DDSS leiding de mededeling dat men zich zo spoedig mogelijk weer moest melden met de in het Engels vertaalde statuten van de Beweging. Dit deden zij en een paar dagen later werden ze opnieuw ontboden en kregen ze van Major Ray de mededeling: "Go on in Baden-Powell's Spirit - as you always did". Maar er mochten geen uniformen meer worden gedragen. Dit kwam hard aan en er bestond geen begrip voor. Zoals één hunner schreef: "Eén ding begrijp ik nog steeds niet. Het Nazi-rijk gaf ons verlof tot het dragen van het scoutuniform, de Engelsen, uit het geboorteland van Scouting, verboden ons het te dragen."

In de periode waarin dit uniformverbod werd gehandhaafd legden de Scouts een fenomenale vindingsrijkheid aan de dag met betrekking tot het uniformeren van hun burgerkleding. Dat het verbod niet lang duurde was te danken aan Ove Holm, de Deense Chief Scout en lid van het International Comité en Colonel John S. Wilson, de Directeur van het Boy Scouts International Bureau in London. 2) (Nu Wereldbureau WOSM in Genève) Zij bezochten de Britse Bezettingszone en Ove Holm zal er wel voor gezorgd hebben dat Flensburg en Kiel niet werden overgeslagen. Kortom er werd aan de nodige touwtjes getrokken en DDSS mocht nu officieel weer in actie komen en ook het uniform verbod werd opgeheven. Als tegenprestatie verzocht Wilson wel om mee te werken aan de eventuele wederoprichting van een Duits Scoutingorganisatie en het zoeken naar Duitsers zonder Nazi-verleden, die hiervoor geschikt zouden zijn.

De keus viel op Hans John uit Lübeck, een Duitse oud-padvinder die betrokken was geweest bij de aanslag op Hitler in juni 1944 en dit had overleefd. Hij begon met 10 jongens en kreeg de steun van de DDSS.

Toen in april 1940 Duitse troepen over de Duits-Deense grens trokken deden zij dit, volgens hun zienswijze, om het land 'te beschermen' en niet om het 'te bezetten'. Det Danske Spejderkorps en de KFUM Spejderne i Danmark werden ook niet lastig gevallen. Hun ledental groeide enorm. Pas toen het Deense verzet groeide werd 'de bescherming' omgezet in 'de bezetting' en in 1944 werden ook de Scouting organisaties door de Nazi's verboden. Zoals reeds vermeld had Det Dansk Spejderkorps, Sydslesvig DDSS altijd nauwe betrekkingen onderhouden met de Deense verenigingen. Ook tijdens de oorlog toen het wat gecompliceerder was. Ook na 1945 lieten de Denen de DDSS niet in de steek.

In de zomer van 1946 hield Det Danske Spejderkorps een Nationaal Kamp in Ermelunden. Ook de DDSS werd uitgenodigd. Dit gaf moeilijkheden. In de eerste plaats was de Duitse Rijksmark geen cent meer waard en had men geen geld om te gaan. Dit werd opgelost. De kosten werden betaald door DDS en Prins Knud. Dan mochten Duitsers in die tijd Duitsland niet verlaten en waren zij ook nog niet welkom in de omliggende landen. Inreisvisa voor Denemarken kwamen er en de Britten verschaften uitreis- en inreisvisa voor bezet Duitsland en gaven 80 man toestemming om het land te verlaten. Zij verstrekten zelfs benzine voor de reis.

Tijdens het kamp vonden er weer gesprekken plaats tussen de DDSS leiding, Colonel Wilson en Ove Holm. Het werd een vruchtbare ontmoeting, vooral om dat Wilson een goede luisteraar was. Het resultaat was dat de DDSS leden werden erkend als Scouts, niet als Duitse Scouts maar als Deense. Dat was voor Ove Holm zeer belangrijk in verband met de mogelijk oprichting van de Duitse Beweging, die een Ring zou vormen waarin dan de Deense Duitsers opgenomen zouden kunnen worden. Hij en Wilson verlangden echter dat de leden van de DDSS wel moesten beseffen dat aansluiting bij de twee Deense organisaties niet mogelijk was, omdat zij - of ze dit nu leuk vonden of niet - toch Duitse Staatsburgers waren en dat als zij de Scouting Wereldbroederschapsgedachte begrepen, zij ook moesten begrijpen dat dit de enige mogelijke weg was. Dit was een teleurstelling die leidde tot langdurige gesprekken en zelfs tot boosheid. De Deense Duitsers konden dit niet aanvaarden en in hun wei-

gering werden zij ook nog gesteund door de leiding van Det Danske Spejderkorps, wat de Deense Duitsers tot grote vreugde was.

Dit laatste was weer een teleurstelling voor Ove Holm. Ove Holm was een idealist maar hij was ook menselijk en hij respecteerde de verlangens van de DDSS. Maar er kwam geen oplossing en zowel het Boy Scouts International Bureau als de Deense organisaties lieten de zaak zoals zij was. De DDSS beschouwde zich als een Deense Scoutingorganisatie, volgde de Deense cursussen en hanteerde de Deense spelregels en handboeken. Waren er Wereldjamborees dan namen de DDSS Scouts daaraan deel als leden van het Deense contingent.

In 1946 trokken de meisjesgroepen zich terug uit de DDSS en vormden zij Det Dansk Pigespejderkorps Sydslesvig, DPSS. In 1972 keerden de Meisjes (Pige) weer terug in de DDSS.

Inmiddels herleefde ook het Duitse Scouting weer. Er ontstonden drie verenigingen, de Bund Deutscher Pfadfinder, de Deutsche Pfadfinderschaft Sankt Georg en de Christlicher Pfadfinderschaft. Het Boy Scouts International Bureau en het Internationaal Comité had liever één Duitse organisatie gezien, maar dit bleek niet mogelijk door religieuze bezwaren. De drie vormden de Ring Deutscher Pfadfinder en deze werd op 21 augustus 1950 erkend en opgenomen in de Wereldbeweging.

Men zou verwachten dat ook de DDSS zou zijn uitgenodigd om tot de Ring toe treden. Men zou verwachten dat Wilson, tot 1953 nog Directeur van het BSIB, hiertoe zijn invloed zou hebben aangewend. Dit is in het duister gehuld. Naar het schijnt werd de DDSS inderdaad uitgenodigd maar men zou dan eerst onderdeel hebben moeten worden van de 'open' BDP. Wat inhield dat men zijn zeer gekoesterde zelfstandigheid had moeten opgeven en dat wenste men niet te doen. En dus liet men de zaak zoals deze was en ging men door op de ingeslagen weg.

In 1963 kocht de DDSS een boerderij, genaamd Tydal, in het centrale deel van Sydslesvig. Er werden 10.000 bomen geplant en men nam het geheel in gebruik als trainingscentrum en kampeerterrein. Het groeide uit tot een terrein met een internationale faam. In 1987 waren er reeds 250.000 overnachtingen geteld. In 1969, toen de DDSS het vijftigjarige bestaan vierde werd op dit terrein een

Nationaal Kamp gehouden met vele Deense gasten en ook John S. Wilson, de nu inmiddels voormalige Directeur van het Internationale Bureau, die in 1953 als zodanig met pensioen was gegaan. (Sedertdien wordt iedere 4 jaar een Nationaal kamp op het terrein gehouden.)

Uitgerekend door Tydal kwamen er problemen. Het Boy Scouts International Bureau heette sedert 1961 the World Bureau of the World Organisation of the Scout Movement (WOSM). Per 1 mei 1968 was het gevestigd in Genève. De titel Directeur was gewijzigd in Secretaris Generaal en als zodanig trad Laszlo Nagy aan, die tot november 1989 aanbleef. In het begin van de tachtiger jaren maakte een vertegenwoordiger van het Wereldbureau een inspectie trip door Duitsland. Hij kwam ook in Sydslevig en werd door de toenmalige leider van de DDSS ook rondgeleid op het Buitencentrum en Gilwell Park Tydal.

Hij verbaasde zich er over dat het terrein in Genève niet geregistreerd was, zelfs helemaal niet bekend was. En hij ontdekte dat feitelijk de DDSS niet bij het Wereldbureau geregistreerd was en dus geen WOSM erkenning of lidmaatschap had. De toenmalige DDSS leider was ook verbaasd en verklaarde dat dit een foutje moest zijn. Gerefereerd werd aan de bezoeken van en gesprekken met John S. Wilson van 1945, 1946 en 1969 en hoe deze toen verklaarde dat de DDSS door de Deense organisaties vertegenwoordigd werden.

Het Wereldbureau in Genève onderzocht de kwestie grondig. Er kwam aan het licht dat deze afspraken en toezeggingen nimmer op schrift waren gesteld. De conclusie was dat de DDSS-leden dus beslist geen lid waren van de Wereldbeweging en dit volgens de regels ook niet konden zijn, tenzij men zich aansloot bij de BDP en de Duitse Ring. Dit moet opnieuw een grote teleurstelling zijn geweest. Daartoe was de DDSS nog niet bereid.

Naar voor alle partijen aanvaardbare oplossingen werd gezocht. Maar pas tijdens de 17e Wereldjamboree in Mount Sorak National Park in Zuid-Korea, 1991 kwam het tot besprekingen met de Internationale Afdeling van de Ring Deutscher Pfadfinderverbände. Men kwam overeen dat de DDSS als een zelfstandig onderdeel zou toetreden tot de Bund Deutscher Pfadfinder. De WOSM contributie zou dan betaald worden via de Duitse Ring maar de DDSS zou verder vertegenwoordigd worden door de Fællesrådet for Danmarks Drenbespejdere het Deense overkoepelende orgaan waarin alle Deense WOSM organisaties verenigd waren. Zo werden de DDSS scouts dus toch WOSM Scouts.

1) Toen Hitler aan de macht was gekomen begon hij te streven naar een "Grossdeutschland". Hij wenste alle Duitssprekenden, die in de grensgebieden van de aangrenzende landen woonden binnenhalen in zijn Derde Reich dat een Duizendjarig Reich moest worden maar slechts 12 jaren duurde. Zo werden Oostenrijk en Luxemburg geheel ingelijfd, werd Frankrijk Elzas-Lotharingen ontnomen en België Eupen en Malmedy. Sudetenland, het grensgebied tussen Tsjecho-Slowakije en Duitsland, werd geannexeerd en er werden hier en daar nog kleine grenscorrecties uitgevoerd. Wellicht hebben ook de Denen wonende in Nordslesvig - met zijn Duitse minderheid - gevreesd dat ook hun regio weer naar Duitsland zou moeten terugkeren, maar dit is nooit gebeurd. Dit gold ook voor Zuid-Tirol, dat Oostenrijk na 1918 had moeten afstaan aan Italië. De Führer ontnam het zijn Italiaanse vriend Mussolini, de Duce, echter niet.

John Skinner Wilson in 1952.

2) John S. Wilson was een hoge politieofficier in het toenmalige Brits Indië toen Baden-Powell hem in 1922 er toe overhaalde 'tijdelijk' beroepspadvinder te worden en de leiding van de Gilwell Training op zich te nemen. Als Camp Chief van Gilwell Park in NoordOost London had hij al een grote invloed op Wereldscouting. Maar in 1938 volgde hij de overleden Hubert Martin op als Directeur van het Boy Scouts International Bureau in London en werd zijn invloed nog groter en zijn wereldwijde netwerk nog uitgebreider.

In 1940 toen Groot Brittannië zo goed als alleen stond tegen over Nazi-Duitsland werd een speciale dienst in het leven geroepen, de Special Operations Executive (SOE). Deze kreeg de opdracht mannen en vrouwen op te leiden die per parachute afgeworpen konden worden

boven de door de Nazi's bezette gebieden om daar het verzet en de partizanen te steunen of, indien nodig, te organiseren. De SOE opdracht luidde, zoals Winston Churchill het uitdrukte: "Europa in brand te steken." De opleiding was gevestigd op een landgoed bij Beaulieu in The New Forest aan de Zuidkust van Engeland.

Wilson werd beschouwd als een 'leider en trainer van mensen'. Opgeroepen voor de militaire dienst en kreeg hij, met de rang van Kolonel de leiding over de Scandinavische Sectie van de SOE. Behalve met de training (waarin veel Gilwell- en survival-techniek) hield hij zich ook bezig met de selectie van de op te leiden agenten. Geen wonder dat menige naar Engeland ontkomen Noorse Gilwellian werd gekozen.

Als zo danig vergrootte Wilsons invloed nog meer en werd er naar hem geluisterd, zo ook door het Militair Gezag in Südschleswig.

© Piet J. Kroonenberg, Amsterdam, oktober 2004.